

1884-08-07

SENDER

Rasmus Christiansen

RECIPIENT

Emil Hannover

FACTS

Document type:

Letter

Language:

Dansk

Date explanation:

Datering i brev

Sender's location:

Aabo, Aarhus

Archive:

Den Hirschsprungske Samling

TRANSCRIPTION

Aabo den 7 August 1884.

Kjære Hannover!

Jeg skriver endnu "Kjære Hannover," for jeg tænker som saa, at Grunden til at jeg ikke har faaet den lovede Bog, er den, at De paa Grund af Udlaan til en anden ikke har kunnet disponere over den hidtil. Naturligvis har jeg en bestemt Aarsag, hvorfor jeg skriver. De skal øjeblikkelig erfare denne. Jeg vilde gjerne bede Dem, (for det er naturligvis endnu en Appel til Deres Tjenstvillighed,) om De ikke vilde glæde mig ved hos Farvehandler Kühle paa Kultorvet at købe mig nogle Tubefarver, som jeg i disse Dage gaar og græder for. Jeg kan ikke faa dem i Aarhus, da det skulde være franske farver, og dem gjør vedkommende Farvehandler ikke i.

Vil De købe mig:

1 Tube blanc d'argent (stor 1,10)
endvidere 1 - terre verte (do 0,90?)
& 1 - laque de garance foncé (3,00?)
& 1 - outremer No 1 (?)

[2]

og sende mig det saasnart De kan, saa er De rigtig rar. Husk endelig ved Tuben laque de garance, at det bliver foncé, ellers faar De en forkert Farve.

Avertissementet i Berlingske fik et ganske grinagtigt Udfald. Foruden et almindeligt og skikkeligt Brev fra en Liebhaber i Rigensgade, saa bekom vi desforuden et andet, som egentlig uden Brevskriverens Vidende var meget humoristisk. Vedkommende, en Herre paa Vodrofsvej, skrev, at han rimeligvis vilde have været Liebhaber til den avertere-

de Ejendom, og endda til en meget høj
Pris!! "dersom ikke Befolkningen i
Aarhuseggen havde været saa demo-
raliserete, at den kunde vælge en
saadan Slyngel til Rigsdagsmand,
som Dr. Pingel!" — Det er Mandens egne
Ord. Er det ikke storartet mageløst.
Man føler uvilkaarlig, at det maa være
en af gamle Berlingskes tro Holdere
og Tilhængere. De kan rimeligvis faa
det mageløse Brev at se naar jeg kom-
mer til Staden til Efteraaret, jeg op-
bevarer det som et Kuriosum. —

[3]

Jeg ved ikke, hvorledes De har det, der
hvor De opholder Dem. Herovre
har vi det som i en Bagerovn. Men
det er godt. Jeg behøver megen Sol,
al den Sol og stille Vejr, som jeg
kan opdrive, det vil sige ikke mig,
men mit store Billede behøver det.
Ja for jeg maler naturligvis et stort
Billede. — Tænk Dem at staa paa
en bar solhedet Bakket, med et
stort, ikke bart, men solbeskinnet,
solreflekteret Stykke Lærred, som
gjør ondt i Øjnene naar man ser
derpaa. Tænk Dem dernæst en
varmebetyngt, næsten kvælende Stilhed,
som kun afbrydes, eller rettere som
forstærkes ved Klægernes irriterende
Svirren omkring ens Hoved, af og til
afbrudt af en forbiflyvende Hestebrem-
ses haarnakke[de] Forsøg paa at sætte sig
paa ens Næse, et Forsøg der gjerne
ender med, at Stakkelen som ejer
Næsen, nemlig mig, basker efter Brem-
sen med Penslen, og opnaar at tilklistre
mig i Ansigtet med den gode Farve,
som ellers skulde have været et eller

andet Sted paa Lærredet, medens Brem-

[4]

sen ender paa Ryggen i min Palet,
naturligvis i den allerdyreste Farveklat,
som jeg desuden har saa lidt af.
Det er i Korthed den Modgang en
stakkels Maler har at slaas med, naar
han er saa taabelig at ville male
et stort Billede færdig "paa Stedet," paa en
saadan hvad Romanforfattere vilde kalde en
stille, solvarm Augusteftermiddag, hvor
alt aander Fred og Stilhed. Men de glem-
mer altid Bremserne. — Kjender De
Hestebremser? Hvis ikke, saa gid De
aldrig maa komme til at gjøre deres
Bekjendskab. Naar man saa endelig
er, ikke færdig, men kjed af det, og
vil hjem, saa kommer der en Flok Køer
trækkende paa Vejen, hvor jeg skulde
have Heste, som saa tilstøver mig
Billedet i den Grad, at hvis dette
skulde mislykkes, saa kan jeg i hvært
Tilfælde bortsælge det i mindre Partier
som Sandpapir eller Smergellærred.
— I Haab om Deres snarlig Gjensvar
tegner jeg mig med venlig Hilsen
R. Christiansen,
for De skulde da vel ikke være rejst
bort i Ferien, at dette skulde være Aarsag
til Deres Tavshed. I saa Fald faar jeg
øve mig i Taalmodighed, til De kommer hjem.
R. C.

[i venstre margen, vertikalt:]

Vil De adressere det eventuelle Brev til R. C.[,] Gaardejer
Knud Christensen Aabo pr Hørning St Aarhus

Atabo San 7 August 1884.

Freie Hannover!

Jeg skriver endnu, Kjære Hannover,
for jeg tænker som saa, at Grunden
til at jeg ikke har faaet den lovede
Bog var den, at De paa Grund af Ude-
laan til en anden ikke har kunnet
disponere over den hidtil.

Naturligvis har jeg en bestemt An-
sag, hvorfor jeg skriver. De skal øje-
blikkeligt erfare Tanne. Jeg vilde gjør-
ne hode Dem for det er naturligtvis end-
nu en Appell til Deres Tjenstvillighed, om
De ikke vilde glæde mig ved hos Tanne
handler Kistele paa Kultorvet at kjøbe
mig nogle Tubefarver, som jeg i disse
Dage gaar og græder for. Jeg kan ikke
faa Dem i Aarhus, da det skulde være
franske Farver, og dem gjør vedkommende
Farvehandler ikke i.

Fil de soie nig.	1	Tube blanc d'argent	(1/20)
endurcie	1	" terre verte	(6/30)
&	1	" laque de garance foncé	(3/1)
&	1	" outremer No 1	(2)

og sende mig det saasnart De kan, saa
er De rigtig rar. Husk endelig ved Tullen
tage De garantee, at det bliver forcel,
ellers faar De en forkert Farve.

Advertisementet: Berlingske
fik et ganske grimagtigt Udfald. Foruden
et almindeligt og skolekeligt Brev fra
en Liebhaber: Rigsgade, saa ^{helt} vi den
foruden et andet, som egentlig var
Brevskriverens Vidende var meget huma-
nistiske. Vedkommende, en Uerpe paa
Vedrosovvej, skrev, at han rimeligvis vil
de have været Liebhaber til den avertere
de Ejendomme, og endda til ^{en} meget høj
Pris!! „Derom ikke Befolkningen.“

Narkosegænen havde været saa demo-
raliseret, at den kunde velge en
saadan Sløjfel til Rigsdagsmand,
som Dr. Pungel! — Det er Mandens egne
Ord. Er det ikke storartet magelöst.

Man føler uvilkaarlig, at det maa være
en af gamle Berlingskes tro Holdere
og Tilhængere. De kan rimeligvis faa
sit mageløse Brev at se naar jeg kom-
mer til Staden til Efteraaret, jeg op-
bevarer det som et Kuriosum. —

Jeg ved ikke, hvorledes De har Set, Ser
hvor De opholder Dem. Herovre
har vi det som i en Bagerovn. Men
det er godt. Jeg behøver megen Sol,
al den Sol og stille Vind, som jeg
kan opdrive, det vil sige ikke mig,
men mit store Billede behøver det.
Ja for jeg maler naturligvis et stort
Billede. - Tænk Dem at staa paa
en bar solbeset Bakke, med et
stort, ikke højt, men solbeskimmet,
solreflekteret stykke Lærred, som
gjør andet i Givene naar man ser
der paa. Tænk Dem dernæst en
vannehetyngt, næsten kvalende Lighed,
som kun afbrydes, eller rettere som
forsterkes ved Bagerens irriterende
Lirren omkring ens Hoved, af og til
afbrudt af en forbigående Hestebrem
ses haarnakke Forsøg paa at sætte sig
paa ens Næse, et Forsøg der gjaerne
ender med, at Stakkelen som ej
Næsen, nemlig mig, basker efter Brem-
sen med Pinslen, og opnaar at tilklistre
mig i Ansigtet med den gode Farve,
som ellers skulde have været et eller
andet Sted paa Lærredet, medens Brem-

sen under paa Ryggen i min Palet,
naturligvis i den allerdyreste Farveklat,
saar jeg derinden har saa lidt af.
Det er i Korthed den Modgang en
stakkels Maler har at slaas med, naar
han er saa taabelig at ville male
et stort Billede færdig paa ^{10 Aar} tid, ^{uden} i en
saadan hoed Romantiske forfattere kalden
stille, solvarm Augusteftersmiddag, hvor
alt aander Fred og Stillehed. Men de glemmer
alltid Bremserne. - Gjender de
Hestebremser? Hvis ikke, saa gis der
aldrig maa komme til at gjøres Deres
Bekjendskab. Naar man saa endelig
er, ikke færdig, men bjer af det, og
vil hjem, saa kommer der en Flod Tøer
trækkende paa Tøjen, hvor jeg skulde
shave Heste, saar saa tilstøves mig
Billedet i den Grad, at hvis dette
skulde mislykkes, saa kan jeg i hvert
Fald bortsælge det i mindre Partier
som Landpapir eller Smagellærred.
- I Haab om Deres snarlig Gjensvar
tegner jeg mig med venlig Hilsen

R. Christensen.

for De skulde da vel ikke være nødt
 borte. Forhen, at dette skulde være svar
 til Deres Takkebrev. I saa Fald faar jeg
 give mig i Taalmodighed, til de kommende
 D. 18

R. L.

Stund Blatt
per Hornung 1860
pro Hornung 1860